

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego AROMA – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 924502

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 września 2014 r. w sprawie R 1887/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w konsekwencji oddalenie decyzji dotyczącej unieważnienia prawa do znaku przedstawionej przez BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH, poprzez stwierdzenie ważności przyznania prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr EM 924502 dla następujących towarów należących do klasy 7: „elektryczne urządzenia kuchenne, a mianowicie miksery, wyciskacze, maszyny do wytwarzania past spożywczych do użytku domowego, roboty kuchenne i ubijaki” oraz do klasy 11: „elektryczne urządzenia kuchenne, a mianowicie tradycyjne piekarniki do użytku domowego, urządzenia do pieczenia chleba, urządzenia do gotowania na parze do użytku domowego, grille, frytkownice, tostery, gofrownice, stołowe ogrzewacze do zup, urządzenia do gotowania i podgrzewania ryżu, urządzenia do odwadniania żywności, patelnie, szybkowary, płyty grzewcze, tostery z opiekaczem, rożna, maszyny do wytwarzania lodów, garnki do duszenia” w odniesieniu do towarów objętych zgłoszeniem; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2014 r. – Musso przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-772/14)

(2015/C 016/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: François Musso (Ajaccio, Francja) (przedstawiciel: A. Gross, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 września 2014 r.:
 - przede wszystkim ze względu na naruszenie zasady rozsądnego terminu, które miało w niniejszym przypadku wpływ na realizację prawa do obrony;
 - ewentualnie, ze względu na uchybienie formalne w postaci braku dokładnego i pewnego charakteru należności;

- tytułem żądania ewentualnego, nakazanie połączenia niniejszej skargi ze skargą Musso przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (nr rejestru 633447, nr sprawy T-589/14) z dnia 8 sierpnia 2014 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 września 2014 r., którą wydano w następstwie decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r. i na którą ta ostateczna decyzja, której stwierdzenia nieważności zażądano w skardze z dnia 8 sierpnia 2014 r. (Musso/Parlament Europejski, nr rejestru 633447, nr sprawy T-589/14), miała wpływ;
- ze względu na uchybienie formalne w postaci braku podpisu przewodniczącego na decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r.;
- ewentualnie ze względu na naruszenie prawa do obrony wskutek braku publikacji decyzji z dnia 17 lipca 1996 r., która stanowi podstawę decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r.;
- ewentualnie ze względu na niewystarczające uzasadnienie decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r.;
- ewentualnie ze względu na naruszenie zasady rozsądnego terminu, które miało wpływ na realizację prawa do obrony;
- ewentualnie ze względu na naruszenie zasady praw nabytych;
- zastrzeżenie dla skarżącego wszelkich pozostałych praw, roszczeń, żądań i środków prawnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu, które miało wpływ na realizację prawa do obrony strony skarżącej w zakresie, w jakim decyzja z dnia 22 września 2014 r., czyli zaskarżona nota obciążeniowa, została wydana dwanaście lat po stwierdzeniu przez Parlament swej należności wobec strony skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia formalnego dotyczącego zaskarżonej noty obciążeniowej w zakresie, w jakim należność Parlamentu nie jest ani dokładna ani pewna w rozumieniu art. 81 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012⁽¹⁾, a poza tym nie można jest zweryfikować.
3. Zarzut trzeci dotyczący uchybienia formalnego dotyczącego decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r., w następstwie której nota obciążeniowa została wydana, wskutek niepodpisania wspomnianej decyzji przez przewodniczącego Parlamentu stosownie do przepisów regulaminu wewnętrznego Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do obrony w zakresie, w jakim decyzja z dnia 17 lipca 1996 r., która stanowiła podstawę ww. decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r., nie została opublikowana, co narusza art. 28 regulaminu wewnętrznego Parlamentu Europejskiego.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady kontryktoryjności.
6. Zarzut szósty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia ww. decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu wskutek tego, że Parlament aż osiem lat zwlekał z wszczęciem przeciwko stronie skarżącej postępowania w sprawie zwrotu.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady praw nabytych w zakresie, w jakim w decyzji z dnia 26 czerwca 2014 r., w następstwie której została wydana zaskarżona nota obciążeniowa, zakwestionowano uprawnienia emerytalne skarżącego nabyte przez niego w dniu 3 sierpnia 1994 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).